

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 209/2021
08.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Филип Нешић, адвокат из ..., против туженог Града Лесковца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Лесковца, ради заузећа и накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2395/20 од 07.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ, пресуда Апелационог суда у Нишу Гж 2395/20 од 07.10.2020. године и пресуда Вишег суда у Лесковцу П 1163/18 од 14.08.2020. године, тако што **СЕ ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име изгубљене добити за период од 2011. до 2017. године исплати износ од 1.841.910,31 динара, са законском затезном каматом од 22.05.2020. године до исплате.

У преосталом делу се ревизија туженог **ОДБИЈА**, као неоснована.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 28.800,00 динара, у року од 15 дана по пријему пресуде.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П 1163/18 од 14.08.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на име накнаде материјалне штете због одузимања дела кп.бр. .. и .. у површини од 1.468м², уписане у ЛН бр. .. КО ..., а ради уређења канала „Бара“ исплати износ од 1.394.600,00 динара, на име одузимања 893м² за путну мрежу од горе наведених парцела износ од 1.473.450,00 динара, на име изгубљене добити за период од 2011. до 2017. године укупно 1.841.910,31 динар, са законском затезном каматом на ове износе почев од 22.05.2020. године до исплате, док је одбијен, као неоснован, вишак тужбеног захтева преко досуђеног на име накнаде материјалне штете због одузимања дела поменутих

катастарских парцела до износа од 1.614.800,00 динара, на име одузимања 893м² за путну мрежу од горе наведених парцела преко досуђеног до износа од 1.607.400,00 динара, на име измакле користи због штете настале забраном употребе хибрицида у заштитном појасу за период од 2016. до 2018. године износ од 84.014,00 динара, као и потраживање камате на досуђени износ почев од дана подношења тужбе за накнаду стварне штете и на новчани износ измакле користи и то на појединачне износе како је то ближе наведено тим ставом изреке, одбијен је, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 655.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2395/20 од 07.10.2020. године ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване, жалбе странака и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је другостепена пресуда у ставу другом изреке, па је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 929.499,20 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), па је нашао да је ревизија делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члан 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник катастарске парцеле број .., површине 22,50 ари и катастарске парцеле .., површине 19,19 ари, уписане у ЛН број .. КО ... . Парцеле се протежу целом дужином поред канала правцем север југ, а поред парцеле просечен је утабан пут ширине 3 до 3,5 м, који се користи. Поред пута, у правцу канала, целом дужином је бедем ширине 5 до 6м, који служи за одбрану од поплава. Целом дужином, уз бедем, протеже се канал који служи за одвод воде на месту званом „Бара бучан“. Канал је проширен, направљен је додатни бедем и то у висини од 2 до 2,5 м. Поред бедема, целом дужином, формиран је пут. Тужилац је ову своју имовину обрађивао различитим културама, како пре спорних радова који су изведени преко његових парцела, тако и након тога. Спорни радови изведени су током 2010. године преко наведених парцела тужиоца, без накнаде, а ради изградње канала „Бара“. Тужени је са ЈВП „Србија воде“ ВПЦ „Морава“ као инвеститорима дана 30.06.2010. године закључио споразум о заједничком финансирању хитних радова на регулацији канала „Бара“. Чланом 3. тог Споразума тужени се обавезао да реши све имовинскоправне односе на земљишту које се налази у захвату објекта канала, исплати накнаду ранијим власницима изузетог и експрописаног земљишта, да пренесе у

својину земљиште Републике Србије за потребе туженог, док се ЈВП „Србија воде“ ВПЦ „Морава“ обавезао да о свом трошку обезбеди надзор, врши инвеститорске послове и руководи изградњом објекта. Према налазу и мишљењу вештака геометра тужиоцу је за потребе изградње канала изузето 1.468м² од обе парцеле, док је за путно земљиште изузето укупно 893м². Тржишна вредност пољопривредног земљишта заузетог канала је укупно 2.422.200,00 динара, док је тржишна вредност путног земљишта које је изузето од парцеле тужиоца, с обзиром да се ради о пољопривредном земљишту, 1.473.450,00 динара, што је утврђено вештачењем од стране вештака пољопривредне струке. Правноснажном пресудом Основног суда у Лесковцу П 157/12 од 28.08.2017. године тужиоцу је досуђен део накнаде због одузимања дела парцеле изградњом канала.

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев и обавезали туженог на исплату накнаде материјалне штете због одузимања дела парцела и на име изгубљене добити.

Правилно су нижестепени судови закључили да тужиоцу треба досудити накнаду због заузећа предметних парцела, с обзиром да су исте у одређеном делу изузете из права својине тужиоца изградњом канала, без претходно спроведеног поступка експропријације и без исплате накнаде, применом члана 58. став 1. Устава Републике Србије и члана 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Правилан је и закључак нижестепених судова да тужиоцу треба досудити накнаду за путно земљиште које се простире кроз његову имовину из разлога што на терену постоји путно земљиште, а постојање путне мреже предвиђено је Информацијом о локацији, што је услов за усвајање Плана детаљне регулације за канал „Бара“ и канал „Бучан“. Такође, према обавештењу ЈП „Урбанизам и изградња“ Лесковац дуж канала „Бара“ је на 3 метра од ножице насипа планирана обострана саобраћајница која служи за одржавање канала, те је правилан закључак да је предметно путно земљиште у функцији канала. Тужиоцу је земљиште које је изузето у катастру уписано као пољопривредно земљиште, што је потврђено и налазом вештака пољопривредне струке, а цена земљишта по м² је утврђена у износу од 1.650,00 динара.

Како је правноснажном пресудом Основног суда у Лесковцу П 157/12 од 28.08.2017. године тужиоцу досуђен део накнаде због одузимања дела парцеле изградњом канала, правилно су нижестепени судови досудили разлику од раније досуђене до припадајуће накнаде по том основу.

Међутим, нижестепени судови нису правилно применили материјално право када су досудили накнаду штете због изгубљене добити. Наиме, тужиоцу припада накнада за одузето земљиште у висини тржишне вредности парцеле и накнада за уништене усеве постојеће у време одузимања.

Одредбом члана 9. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“ број 53/95 са изменама) прописано је да експропријацијом непокретности корисник експропријације стиче право да ту непокретност користи за сврху ради које је експропријација извршена.

У смислу цитиране законске одредбе, како је извршена фактичка експропријација, тужилац нема право на изгубљену добит због немогућности обраде предметног дела парцеле, од момента изузимања земљишта за потребе изградње канала и путног земљишта, па убудуће.

Сходно наведеном, применом одредбе члана 416. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке, а одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке пресуде.

Како је тужени делимично успео у поступку са ревизијом, то му припадају трошкови ревизијског поступка према успеху у ревизијском поступку, а сходно примени члана 163. ЗПП у износу од 28.800 динара на име састава ревизије, у складу са важећом АТ, а тужиоцу не припада накнада трошкова за састав одговора на ревизију, јер они, у смислу члана 150. ЗПП, нису били нужни и неопходни у ревизијском поступку, због чега је одлучено као у ставу другом и трећем изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић